

F. t. l. vedr. udlændinges adgang til landet m. v.

Ad § 7.

1. En udlænding har efter de gældende regler ikke krav på at forblive her i landet, indtil der er truffet beslutning om, hvorvidt opholdstilladelse kan meddeles ham. Der er følgelig intet til hinder for at udsende ham af landet, så snart 3-månedersfristen eller hans visum er udløbet, uanset om han herefter søger opholdstilladelse for et længere tidsrum. I praksis benytter man sig dog ikke heraf. Udlændingen får adgang til at forblive i landet, ikke alene i tidsrummet indtil politiet har truffet afgørelse om meddelelse af opholdstilladelse, men normalt også indtil en eventuel klage over et afslag er påkendt af justitsministeriet.

2. Rådsdirektiv nr. 64/221 art. 5, stk. 1, fordrer, at den, der ansøger om opholdstilladelse, midlertidigt skal kunne opholde sig i vedkommende land, indtil det er afgjort, om hans ansøgning kan imødekommes. Reglen er efter sin udformning ufravigelig.

3. I overensstemmelse hermed er det foreskrevet i lovforslagets § 7, stk. 1, at en udlænding har ret til at forblive her i landet, indtil det er afgjort, om der kan meddeles ham opholdstilladelse. Det synes ikke hensigtsmæssigt eller rimeligt i denne henseende at stille visse udlændige bedre end andre. Det foreslås derfor, at bestemmelsen skal gælde som almindelig regel.

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, vedrører alene tidsrummet, indtil der er truffet afgørelse i 1. instans, d. v. s. normalt den af politiet truffede afgørelse. Det er uden betydning for reglens anvendelighed, om der søges om 1. gangs opholdstilladelse eller forlængelse af en tidligere meddelt tilladelse. Det er ligeledes uden betydning, om ansøgningen er rettidig indgivet eller ej. Såfremt dette ikke er tilfældet, vil der dog efter omstændighederne kunne blive tale om strafansvar, jfr. herved bestemmelsen i lovens § 17, stk. 3, ligesom gebyret for meddelelse af opholdstilladelse vil blive forhøjet i medfør af lovens § 15, stk. 1.

Ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse skal i visse tilfælde indgives fra udlandet, jfr. nærmere § 22 i justitsministeriets bekendtgørelse nr. 220 af 23. juni 1964, som ændret ved justitsministeriets bekendtgørelse nr. 546 af 15. december 1966. Afgørelsen efter § 7, stk. 1, vil kunne have det indhold, at en udlænding, der i strid hermed har indgivet ansøgning under ophold her i landet, henvises til at søge den fornødne tilladelse fra udlandet. I denne forbindelse kan det nævnes, at en udlænding, der vil indrejse for at tage ophold eller arbejde uden at have den nødvendige tilladelse hertil, kan afvises, jfr. § 2, stk. 1, nr. 3.

4. Bestemmelsen i § 7, stk. 2, er udformet i overensstemmelse med art. 7 i direktivet. Også denne regel bør efter justitsministeriets opfattelse gælde alle udlændige. Den betegner ikke nogen væsentlig ændring i forhold til gældende praksis, idet en udlænding, hvem det pålægges at forlade landet, uden at egentlig udvisning har fundet sted, ofte vil få en kortere frist til udrejse, jfr. ligeledes bestemmelsen i den gældende lovs § 5, stk. 3. Denne bestemmelse vil ikke få selvstændig betydning overfor forslaget § 7, stk. 2, og er derfor foreslået udeladt.

Udrejsefristen fastsættes af den myndighed, der har givet afslaget eller truffet beslutningen om udvisning. I påtrængende tilfælde kan fristen forkortes. I tilfælde hvor udlændingen er hensat under bevogtning efter lovens § 8, vil der typisk være tale om et „påtrængende tilfælde“. Tilsikringen af en udrejsefrist vil under disse omstændigheder være meningsløs.

5. Ifølge direktivets art. 6 skal en ansøger have meddelelse om de hensyn af betydning for den offentlige orden, sikkerhed og sundhed, som er lagt til grund for en beslutning, der vedrører ham.

Efter justitsministeriets opfattelse bør der ikke optages nogen egentlig begrundelsesregel i loven på nuværende tidspunkt, idet spørgsmålet herom bør afvente afslutningen af de overvejelser, der for tiden foregår om begrundelse af forvaltningens afgørelser i almindelighed. Det er hensigten administrativt at træffe forholdsregler til gennemførelse af direktivets begrundelseskrav.

6. I forslaget § 7, stk. 3, er det foreskrevet, at indbringelse af et afslag på meddelelse af opholdstilladelse eller en beslutning om udvisning for justitsministeren inden 3 dage efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende udlænding, har opsættende virkning. Denne bestemmelse, der betyder en ændring i forhold til gældende regler, har sin begrundelse i direktivets art. 9, som er nærmere omtalt ovenfor. Da der er tale om en bestemmelse, der har til formål at betrygge udlændinges retsstilling, indtil der er truffet endelig afgørelse om deres fortsatte ophold, bør den ikke begrænses til en særlig kreds af udlændinge.

Forslaget medfører ingen ændringer i den bestående, ikke tidsbegrænsede klageadgang til justitsministeriet som øverste administrative myndighed. Kun såfremt klagen skal have den virkning, at politiets afgørelse ikke kan iværksættes, skal den være indgivet inden 3 dage. Der er herved taget hensyn til det ønskelige i, at der hurtigst muligt kan opnås en afklaring af spørgsmålet om udlændingens forbliven i landet. På den anden side må den korte frist